



XXXIV. tečaj.

V Kamniku, majnik 1917.

5. zvezek.

M. ELIZABETA:

Kraljica maja.

Med limbarji so pota tvoja,
Kraljica maja,
deviškočisti so v dolini boja
en žarek, en spomin iz raja.

Nad njimi plavajo pogledi tvoji,
zakaj, Gospa?
Odsev slaboten so v lepoti svoji
lepote tvoje, tvojega srca.

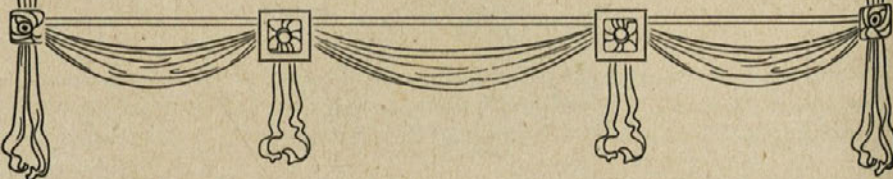
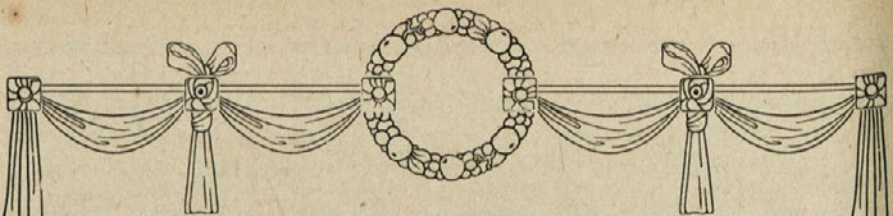
Na nje, brezmadežne, nedolžnobele,
Marija, veže te spomin globok:
takó deviško bodo hostije blestele,
v njih Jezus, tvoj otrok.

Iz limbarjev zveni beseda mila,
beseda večnega Boga,
iz Jezusovih ust se je izlila:
„Vsem blagor, ki so čistega srca.“

Med limbarji, Marija, najdeš tiste,
ki Jagnjetu pojo deviški spev;
na duše misliš, ki detinsko čiste,
v očeh jim plava limbarjev usmev.

Te zemske limbarje neguj vsekdar,
Kraljica slave,
iz njih kipi pred majniški oltar
najlepši ave.





P. SALVATOR:

Pred dvesto leti.



red dvesto leti so se naši s'obratje v tem času na Sv. Gori pri Gorici pripravljali na veliko izredno slovesnost. Podoba svetogorske Gospe je imela biti kronana. Kateri Marijin otrok se ne bi veselil, ako vidi, da se pripravlja posebno redko češčenje nebeški Materi? In kako se ne bi radovali in koprneče pričakovali slovesnega kronanja varuhi Marijinega svetišča, katero so oskrbovali že sto dvainpetdeset let in bili priče obilnih milosti, ki jih je Marija njim in neštevilnim vernim delila leto za letom, dan za dnem? Veselili so se naši že davno v Gospodu počivajoči s'obratje svetogorskega samostana in svetišča izrednega dne, ki ga je zgodovina že uvrstila mej svoje in ga zaznamovala ko enega najlepših in najslavniših v češčenju in proslavljanju nebeške Kraljice na zemlji slovenski.

Kakor pa človek v žalosti in otožnosti išče tovariša, da se mu zaupno razodene in ž njim deli težo življenja in jo tako laglje prenaša, tako skuša tudi veselje z drugimi deliti in čim več se jih radosti vdeležuje, tem večje je naše veselje. Tako so se tudi naši pokojni svetogorski s'obratje potrudili, da so svoje veliko veselje razlili v srca vseh prebivavcev slovenske domovine in bližnjih sosedov Benečije in Dalmacije. Veselje je bilo splošno, zato pa tudi tako obilno, bilo je čisto in sveto, zato pa tudi tako prisrčno in nekaljeno.

Najprej je bilo za kronanje treba vse pripraviti. Predvsem so morali dobiti dovoljenje od vatikanskega kapiteljna iz Rima, da se podoba sme slovesno kronati. Prošnja v italijanskem jeziku se glasi po naše:

Presvetli in Prečastiti Gospodje!

V cerkvi manjših bratov reformiranih observantov na Sveti Gori pri Gorici v oglejskem patrijarhatu je od leta 1544. izpostavljena sveta podoba Device Marije imenovana milostna. Sporočilo pravi, da se je 1539. leta Marija trikrat prikazala preprosti in pobožni pastarici Uršuli Ferligoj in ji zapovedala, naj pove ljudstvu, da naj tu v njeno čast sezida cerkev in prosi milosti;

odtod je ta kraj vsled zelo obilnih čudežev in zadobljenih milosti dobil ime Sveta Gora. Od tedaj nadalje so vedno pogosto obiskovali to sveto podobo, posebno od velikenoči do praznika vseh svetnikov in sicer v tako obilnem številu, da vemo iz skušnje, da se je shajalo tukaj na poglobitve praznike več ko dvanajst tisoč oseb.

Zato so pa, Presvetli in Prečastiti Gospodje, prihajale prošnje na patre tega samostana, najponižniših služabnikov Vašega presvetlega in prečastitega gospodstva, od vseh strani tega ljudstva, posebej še od sodništva, uradništva in meščanov in nič manj od zunanjih knezev in veljakov, naj pospešimo kronanje te svete podobe; obljubili so v svoji darežljivosti pokriti vse mogoče stroške in ena dobrotnica je že dala napraviti kroni iz čistega in pristnega zlata. Ker so prosivci uverjeni, da bo kronanje obilne in posebne sadove obrodilo in se bo pobožnost do velike nebeške Matere zelo pomnožila, zato prosijo Vaše presvetlo gospodstvo ponižno, naj blagovoli ovenčati to sveto podobo in dovoliti ter ukazati javno kronanje itd.*

To pismo, naslovljeno na kapitelj sv. Petra v Vatikanu, je bilo poslano 21. junija 1715. leta na oglejskega patrijarha, da naj preišče, ali pismo odgovarja resnici, ali je podoba res toliko stara, ali so se pred njo godili čudeži, ali res k nji prihaja obilno število romarjev, ali ste kroni res že pripravljene in narejene po predpisih. Oglejskemu patrijarhu stvar ni delala težav, saj je dan za dnem mogel gledati iz Ogleja na Sv. Goro in čuti pogosto mej letom o čudežnih dogodkih in ozdravljenjih, ki so se dogajali v obilnem številu pred čudežno podobo. Vendar je dal vso zadevo natančno preiskati in je 11. avgusta 1716. leta odgovoril v Rim, da je vse resnično, kar je v prošnji za kronanje milostne podobe navedeno, popolnoma resnično.

Dne 10. decembra leta 1716 so kanoniki svetega Petra v Vatikanu v posebnem pismu oglejskemu patrijarhu odgovorili: „Ker smo popolnoma zagotovljeni, da odgovarja podoba Marije Device, imenovana svetogorska, vsem za kronanje potrebnim zahtevam, smo takoj izdali določilo, naj se imenovana čudežna podoba krona...“ Za kronanje je bil pooblaščen oglejski patrijarh sam, s pravico, da sme tudi kakega družega cerkvenega dosto-

* Glej: P. Pasconi »Historia Eccl. et Conv. Montis Sancti«, Venetiis 1746, str. 94.

janstvenika v to pooblastiti. Oglejski patrijarh* je v to pooblastil pičanskega škofa Jurija Frančiška Ks. Maroti, ki je dve leti preje kronal tudi podobo Matere božje na Trsatu.

Ko je bilo vse to urejeno, so določili ko najbolj primeren čas za kronanje šesti dan meseca junija 1717. leta v mestu Gorici na prostornem trgu Travniku, ki so ga pozneje prekrstili v Veliki trg, ljudje mu pa še dandanes „Travnik“ pravijo.

Na to je svetogorski p. gvardijan Romuald Sitar dne 1. majnika razposlal daljše pismo, vabilo na kronanje, vsem škofom, stanovom, državnim in cerkvenim oblastem, plemenitašem, dekanom, župnikom itd. po Kranjskem, Štajerskem, Koroškem, Goriškem in Beneškem ter jih vljudno povabil, naj se kronanja sami vdeležijo in ljudem oznanijo, da se bo kolikor veliko število Marijinih častivcev skupaj zbralo. Mej tem so pa na Sveti Gori in v Gorici pripravljali slavoloke in druge za slovesnost potrebne naprave.

Napočil je zaželjeni in težko pričakovani dan šesti junij — tretja nedelja po binkoštih. V Gorici ima palača grofa Turna, dosedanja hiša c. kr. glavarstva, že visoko postavljen z zlatim nakitjem ozaljšan oder, na katerem je pripravljen prestol za Marijino podobo svetogorsko. Na Sveti Gori je pa vse odelo najlepšo praznično obleko. Pred cerkvijo krasi svetišče mogočen slavolok, mlaji in cvetlice, v cerkvi krasi Marijin dom okusno razvrščeno zelenje in venci, vmes so vpletene lepe podobe z napisi nanašajoči se na kronanje itd. Vse je veličastveno, praznično, slavnostno, opravljeno kakor ženinov dom ob prihodu neveste. Slavoloki pozdravljajo kronano Kraljico: „Slavolok posvečen kronani Bogorodnici.“ — „Glejte in pridite: Pribežališče je tu!“ — „Dajajte čast tej Devici, Materi Kristusovi!“ — Eden naznanja popolni odpustek, ki ga je papež za celo osmino te slovesnosti podelil vsem vernim, drugi pozdravlja prihajajoče romarje, tretji tiste, ki odhajajo, nadaljnji se spominjajo Vatikana, cesarja Karola VI., ki je takrat vladal, škofa, ki je kronanje izvršil itd. Takih krono-

* Anton Červ piše v svoji knjižici »Sveta Gora« 1883. in v poznejši izdaji 1909 (str. 40), da je bil za kronanje pooblaščen apost. nuncij Jurij Spinola. Iz našega zgodovinarja Fajdiga je pa razvidno, da je dobil oblast kronanje izvršiti oglejski patrijarh. Ker pa ta vsled političnih razmer ni smel priti ko pripadnik Benečije na avstrijska tla, je pooblastil pičanskega škofa in najbrže je temu le pritržil apostolski nuncij, pa je bilo vse v redu tudi od strani vlade. (Vide Fajdiga pg. 685 et 713).

gramov je bilo približno petnajst, drugih napisov in daljših ali krajših verzov nad štirideset. Kako slovesno so olepšali Marijino hišo, hoče pokazati naš zgodovinar Fajdiga s sledečo opazko: „da molčim o drugih okraskih, je razvidno iz imenitne razsvetljave, pri kateri je gorelo 284 sveč, ne všteti 40 težkih, ki so gorele v Marijini kapeli in drugih, ki so služile za svete maše in božjo službo.“ — Brez pretiravanja lahko rečemo: naši sobratje so storili vse, kar so mogli, da bi kronanje nadvse slovesno obhajali.

Vse je bilo pripravljeno. Na tretjo nedeljo po binkoštih so na vse zgodaj zjutraj naložili sveto podobo na nalašč v ta namen pripravljeno nosilnico. Štirje patri v levitovski opravi zadenejo dragoceni zaklad, sladko breme na rame in jo neso po hribu navzdol proti Solkanu. Velikanska množica vernikov, ki so se že prejšnji večer zbrali na Sv. Gori, jih spremlja v procesiji mej glasno molitvijo. Na vznožju gore jih sprejme infulirani opat in prošt iz Pazina z mnogimi drugimi duhovniki in verniki, ki se skupno v procesiji premikajo proti Gorici. Tu jih pri vhodu v mesto čaka pičanski škof z obilno duhovščino in vernimi. Razvrstili so se v procesijo, v kateri si opazil razen vse redovne in svetne duhovščine, vseh cerkvenih družeb in bratovščin s križi in banderi, vojaštvo v paradi, gospoda deželnega glavarja, deželnega predsednika, grofa Lantijeri, vse plemenitaše, uradnike vseh oblasti; bila je dobesedno cela Goriška na nogah; zbralo se je na Travniku, kjer je bila podoba kronana, do trideset tisoč ljudi.

Slavnostni trenutek je tu. Podoba je na vzvišenem prestolu, vsi zbrani zro nanjo s solznimi očmi, srce jim radosti utripa. Skrivnostna tišina nastane. Cesarski notar prebere glasno dovoljenje in pooblastilo, da se sme in more kronati. Potem zapoje škof pesem na čast sv. Duhu, ki jo nadaljuje in konča vsa duhovščina z vernimi skupaj, na to sledijo predpisane molitve. Potem stopi škof na oder in položi večo krono na glavo Materi Mariji, manjšo Detetu Jezusu. Kanoni zagromijo, prvi pozdrav kronani Kraljici svetogorski, vmes vdari godba vesele slavospeve nebeški Materi v čast, katere podobo krasite zdaj zlati kroni. Ko vtihne prvi izraz notranjega veselja v pokanju kanonov in slavnostne godbe, zapoje škof zahvalno pesem, ki jo nadaljujejo beneški pevci in njihova godba. Po sv. maši in pridigi so prenesli v procesiji kronano podobo v župno cerkev in jo izpostavili češčenju. Popoldne so po slovesnih večernicah in pridigi prenesli zopet v procesiji

Marijino podobo v uršulinsko cerkev, kjer so jo redovnice s petjem, godbo in molitvijo počastile, odtod so šli ž njo v cerkev redovnic sv. Klare, potem so se vrnili na Travnik, kjer je dal škof obilno zbranemu pobožno klečečemu ljudstvu blagoslov s sveto podobo. Proti večeru se je pobožna množica z Marijino podobo poslovila od prijazne Gorice in se mej glasno molitvijo in prepevanjem začela pomikati proti Solkanu, kjer so imeli frančiškani svojo hišo in kapelico za bolne in onemogle svetogorske sobrate. Tu je ostala podoba čez noč, pobožno ljudstvo je prečulo pri nji, drugo jutro so jo v slovesni procesiji prenesli na Sv. Goro, kjer so obhajali slovesno osmino kronanja.

Vsaki dan osmine so obhajali slovesno sv. mašo in pete večernice z dvema pridigama na dan. Sedmi dan so povzdignili slovesnost goriški plemiči, razne oblasti in odlični meščani z deželnim glavarjem na čelu. Osmi dan so pobožno slavnost zaključili s procesijo in zadnjim blagoslovom s sveto podobo, katero so potem postavili na altar na njeno prejšnje mesto. V tej osmini je bilo na Sv. Gori obhajanih sto tri in trideset tisoč ljudi; jasen dokaz, kako slovesno se je morala slavnost vršiti in s koliko vnemo od strani Marijinih častivcev.

Takoj po kronanju so sestavili zapisnik kronanja ter izročili svetogorskemu gvardijanu podobi s kronama v varstvo. Ta se je za - se in za svoje naslednike zavezal, da bo skrbel za kroni, da bote vedno na podobi.

Take slovesnosti in tolikega števila romarjev Sveta Gora ni videla ne prej in ne pozneje. Ali se je obhajala stoletnica Marijinega prikazanja 1639. leta, nam ni znano. Obhajala se je pa dvestoletnica prikazanja leta 1739. zelo slovesno. Papež je dovolil popolni odpustek vsem vernim za enkrat v osmini tega praznovanja. Sprva so določili, naj se obhaja ta spomin od 15. do 22. avgusta. Svetna oblast je to prepovedala, ker je v tistem času nastala kuga. Zato so praznovanje preložili na oktober istega leta. Da se je dvestoletnica mogla praznovati, so darovali: cesar Karol VI. sto goldinarjev, vojni svet smodnika za gotovo število streliv iz možnarjev, mesto Gradec dvajset goldinarjev namestu smodnika, mesto Gorica petindvajset goldinarjev, državne oblasti v Gorici sto goldinarjev, Trst je daroval okoli petdeset goldinarjev. Gotovo so marsikaj darovali tudi verni, ali v blagu ali v miloščini. Naš zgodovinar Fajdiga, ki je zapisal omenjene darove, pravi, da je bilo skozi vseh osem dni veliko ljudi na Sv. Gori,

zadnji dan pa toliko, da niso našli na vrhu gore vsi prostora. V cerkvi so imeli vsaki dan slovesno sv. mašo s pridigo in popoldne pete lavret. litanije skozi vseh osem dni. Gorelo je dvanajst velikih bakelj in štirideset funtnih sveč iz belega voska. Slovesnost je bila gotovo zelo lepa in četudi na zunaj ni dosegla one kronanja, je bila vendar prepojena z globoko pobožnostjo in prisrčno ljubeznijo do svetogorske Matere.

Druge nadaljnje slovesnosti moram radi prostora tu opustiti, četudi so jih naši ljudje z drugimi Marijinimi častivci zelo pobožno in na vso moč slovesno obhajali. Le eno naj še omenim, ki se ima ali bi se imela letos praznovati. Ta je:

Dvestoletnica kronanja svetogorske Marijine podobe. Ali se bo ta slovesnost praznovala, ali se ne bo, mi ni znano. Upanje je, da se bo. Naši tretjeredniki se nanjo pripravljajo. Naši? Da! Sedaj je namreč Marijina podoba v Ljubljani. Naše tretjerednice so zbrale nad šeststo kron, da se napravi Marijini podobi svetogorski primeren okvir in če bo mogoče tudi krona, ki jo je pustila pri begu s Sv. Gore na svojem sedaj v razvalinah se nahajajočem domu svetogorskem. To in drugo potrebno bom sporočil v prihodnjem zvezku našega „Cvetja.“



P. ANGELUS MLEJNIK:

Sv. katoliška vera pospešuje časno blaginjo.



ako krasno sliko lepega in srečnega krščanskega življenja nam slika sv. apostelj Pavel z besedami: „Vsak človek bodi viši oblasti podložen; ni namreč oblasti od drugod, kakor od Boga, katere pa so, so od Boga postavljene . . . Zatorej morate podložni biti, ne samo zavoljo strahovanja, ampak tudi zavoljo vesti.“ (Rim. 13). „Bodite eden drugemu podvrženi v strahu Kristusovem. Žene naj bodo svojim možem podložne, kakor Go-

spodu. Zakaj mož je glava žene, kakor je Kristus glava cerkve . . . Možje, ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus cerkev ljubil.“ (Ef. 5). „Kjer ni ne ajda ne Juda, ne obrezanega ne neobrezanega, ne divjaka ne Skita, ne suznjega ne prostega, ampak vse in v vsem Kristus. Oblecite tedaj, kakor izvoljeni božji, sveti in ljubi, pristrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, pohlevnost, potrpežljivost. Prenasajte eden drug drugega in odpuščajte si mej seboj, če ima kdo čez koga pritožbo, kakor je Gospod vam odpustil, tudi vi . . . Žene, bodite podložne možem, kakor se spodobi v Gospodu. Možje, ljubite svoje žene in ne bodite čmerni proti njim. Otroci, bodite pokorni starišem v vseh rečeh, zakaj to je dopadljivo v Gospodu. Očetje, nikar ne dražite svojih otrok, da jim srce ne vpade. Hlapci, bodite pokorni svojim telesnim gospodarjem v vseh rečeh, ne služite le na oko, kakor da bi hoteli ljudem dopasti, ampak s priprostim srcem in bogaboječi.“ (Kol. 3).

Ali niso ti nauki sv. vere spremenili svet, spremenili obličje zemlje? Ali niso strli grozno suženjstvo? Ali niso pridobili ženi veljavo, kakršno mora imeti v družini? Ali ne vplivajo ti nauki na srca tistih, ki po njih žive, tako da morajo obroditi najlepši sad v človeški družbi, v družini in državi? Zakaj iščejo in ljubijo tudi brezverski ljudje dobre krščanske posle? Ali ne zato, ker vedo, da jim smejo zaupati, ker so vestni in pošteni? Kako lepo je družinsko življenje, kjer sta vestna gospodar in gospodinja! V taki družini je lep red, mir in zadovoljnost. Oče in mati se zavedata svojih dolžnosti, živita po svojem stanu, kakor uči sveta vera. Skrbno vzgajata svoje otroke za Boga, ker vesta, da jima jih je Bog dal in jih bo enkrat nazaj tirjal. Vesta, da bo treba enkrat dati Bogu natančen račun od tega, kako sta živela v zakonskem stanu, kako sta od njega sprejemala in vzgajala otroke. Ako so stariši vestni, so tudi otroci dobri. Največa sreča za otroke so dobri stariši, saj jabolko ne pade daleč od drevesa. Sreča vlada samo v tisti družini, kjer je vestnost doma. Tam vlada tudi zakonska zvestoba, ljubezen, pokorščina, spolnjevanje stanovskih dolžnosti od strani starišev in otrok. Kjer je pa ljubezen in pokorščina, tam je lepa zastopnost in sloga; kjer je pa sloga v družini, tam vsi člani družine z združenimi močmi delajo za srečo in blagostanje hiše.

Kar velja za družino, velja tudi za državo. Kdo pa bolj povdarja spoštovanje predstojnikov in postavnih oblastnikov, spolnovanje postav, pokorščino podložnih, ako ne sv. vera? Kdo go-

vori tudi mogočnim tega sveta jasno in odločno, da imajo vso oblast od Boga, da ne smejo zlorabiti svoje oblasti, da morajo biti pravični, ako ne sv. vera?

Sv. vera je podlaga držav in človeške družbe. Kdor vero spodkopava, ta ruši temelje države in človeške družbe. Kaj bi bil svet brez vere? Bil bi prebivališče razdivjanih ljudi, ki bi eden drugega klali in morili, kjer bi vladala le sila močnejšega. Brez vere bi ne bilo četrte zapovedi božje in brez te nobene oblasti, ki bi mogla ljudem kaj ukazovati in ohraniti mir in red v državi; brez vere bi ne bilo četrte zapovedi, pa tudi nobene sreče v družini. Brez vere bi ne bilo pete zapovedi, pa tudi nobene varnosti življenja; bi ne bilo šeste zapovedi, pa tudi nobene zakonske sreče; bi ne bilo sedme zapovedi, pa tudi nobene varnosti premoženja; brez vere bi ne bilo osme zapovedi, pa tudi nobene varnosti časti, nobene zvestobe, nobene poštenosti. Brez vere bi ne bilo usmiljenja na svetu, nobenega bratoljubja, nobene požrtvovavnosti, nobenega junaštva, nobene srčnosti.

Delaj po vesti, te besede, katere nam sv. vera vedno kliče, store več za časno blaginjo, srečo, mir, zvestobo, poštenost in red v družini in državi, kakor vsa druga sredstva na svetu.

Sv. vera nadalje povdarja zmernost. Ta lepa čednost je podlaga časnega blagostanja in sreče na svetu. Saj vemo, da nezmernost, zlasti v pijači tirja več žrtev nego kuga, lakota in vojska. Vemo, da nezmernost uničuje človeško družbo, zapelje človeka v nečistost, upornost, brezverstvo, mu vzame veselje do dela, stori nesrečne otroke, ki okuženi po očetu pijancu nosijo že v krvi seme raznih bolezni, spravlja družine v žalost, pomanjkanje, uboštvo, polni ječe z zločinci, ubožnice z berači, bolnišnice z bolniki, norišnice z norci. O koliko gorja bi bilo manj na svetu, ko bi ne bilo pijančevanja! Kje je pomoč zoper to hudo rano, na kateri hoče izkrvaveti človeška družba? Kje je pomoč zoper to največje socialno zlo? Le v sveti katoliški veri, ki nam kliče: „Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v kregu in nevoščljivosti, temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne strezite mesu v poželjenju.“ (Rim. 13). „Dela mesa so pa znana in ta so: nečistost, nesramnost, razuzdanost, malikovanje, zavdajanje, sovraštvo, zdražbe, zavid, jeza, boji, kregi, razprtije, nevoščljivost, uboji, pijančevanje, požrešnost in kar je temu enakega. Od katerih del

vam napovem, kakor sem vam napovedoval, da, kateri take reči delajo, ne bodo kraljestva božjega dosegli.“ (Gal. 5.)

Tako kliče sv. vera in odvrtačuje ljudi od grdih strasti, ki jih delajo tako nesrečne že na tem svetu. Ona nas opominja, da naj čisto, zmerno živimo na tem svetu, ker življenje ni igrača — temuč nas čaka oster odgovor od njega.

Ta odgovornost od celega našega življenja je eden najkrepkejših nagibov, da živimo na svetu tako, kakor Bog od nas zahteva. Ko bi ne bilo te odgovornosti pred večnim sodnikom, ki bo enkrat vsakemu povrnil po njegovih delih, bi ne bilo ne večnosti, ne nebes, ne pekla, bil bi pa svet sam pekel. Kdor ne veruje, da ga čaka oster odgovor pred pravičnim vsevednim sodnikom, ta se bo le toliko ogibal in varoval hudobije, tatvine, goljufije, nesramnosti in drugih pregreh, da ne bo prišel v roke sodniku na tem svetu. Ako pa človek veruje, da bo precej po smrti zaslišal glas večnega sodnika: Daj odgovor od svojega hiševanja, od celega svojega življenja! Jaz tvoj Gospod in Bog sem ti zapisal svojo voljo, svoje zapovedi v tvoje srce, podučen si bil v pravi veri, vedel si, kaj te čaka, ako mi boš zvesto služil, vedel pa tudi, kaj te čaka, ako mi boš slabo služil. Daj odgovor od vsake svoje misli, vsake želje, vsake besede, vsakega dejanja! Ako človek to veruje, se bo varoval greha, ki spodkupuje lastno in tujo srečo. Ta odgovornost ohranjuje red in pravico v človeški družbi, ta skrbi za časni in večni blagor človeka. Kolikor bolj so ljudje prešinjani od nauk sv. vere, kolikor bolj vestno po njih žive in se zavedajo, da jih čaka oster račun pred večnim vsevednim in vsemogočnim sodnikom, toliko srečnejši so tudi v časnem oziru. Zato je ena najgrših laži, da je sv. vera nasprotna časni blaginji, da nasprotuje napredku, da nima družega kot tolažbo za večnost, za sedanje življenje se pa ne zmeni. Resnične so besede, katere je izrekel neki brezverec: „Čudovito! Krščanska vera, ki se mi zdi, da ima za predmet le prihodnje življenje, daje tudi podlago za srečo sedanjega življenja.“



P. SALVATOR ZOBEC :

Življenje sv. Klare Asiške,

device II. reda in prve učenke sv. Frančiška.

(Dalje.)

5. Prve učenke in tovarišice sv. Klare.



omaj so se Favorinovi na „rdeči skali“ radi bega starejše hčere Klare malo vmirili in so polagoma prihajali iz razburjenosti v navadno življenje in prejšnje razmere, so se že zbirali nad njihovim gradom in samostanom sv. Angelja, kjer je stanovala sedaj Klara, novi črni oblaki naznanjajoči nov silen vihar.

Klarina druga sestra, štirinajstletna Agneza, nedolžna ko dete in krotka ko jagnje, je čutila do Klare neko posebno nagnjenje in spoštovanje. Mej tem, ko so Klaro drugi obsojali in jo dolžili nevhvaležnosti in nespameti, jo je Agneza na tihem opravičevala in občudovala. Ni čuda! Klara in Agneza ste skupaj rastle, skupaj molili in se spodbujali za čednost in ljubezen do Boga. Morebiti ni nobeden domačih tako globoko pogledal Klari v srce in jo tako poznal, kakor mlada nedolžna Agneza. Duše, sorodne po mišljenju in čustvovanju, gledajo druga drugi globokeje v njihovo notranje, kakor drugi, ki so od njih bolj oddaljeni, ali ki se za nje manj zajemljejo. Sorodne duše se razumejo in najdejo.

V novem samostanu sv. Angelja je Klara nadaljevala svoje pobožne vaje, molila je veliko, molčala, se pokorila in delala. Pogosto so ji misli vhajale na dom k sestri Agnezi. Bala se je za njo, da bi jo vtegnil zmotiti svet in jo postaviti v nevarnost zveličanja. Zato je posebno za njo vsaki dan veliko molila. In njena molitev je imela uspeh. Šestnajst dni po Klarinem prihodu v samostan sv. Angelja je prihitela sestra Agneza k nji in pravi: „O Klara! Ne bom te nadlegovala, da se vrni domov, ampak s teboj bi rada ostala v samostanu in vedno Bogu služila.“ Klari se je odvalil težak kamen od srca. Vesela objame sestro, zahvali Boga, da je vslišal njeno molitev in od veselja se razjokata obe. Agneza ostane pri sestri v samostanu in se ne vrne več domov.

Oče Favorin je Agnezo kmalu pogrešil. Rana, ki se po Klarinem begu še ni dobro zacelila, se znova odpre, njegova jeza zopet izbruhne. Kedo naj bi mu njegovo razburjenost vzela za zlo, saj si je štel za dolžnost skrbeti za otroke? V prvem hipu pa tudi ni pretehtal vzrokov in nagibov, ki so vedli prej Klaro, sedaj Agnezo v samostansko življenje. V teh hipnih in silnih udarcih pač ni mislil na drugo, ko na svojo očetovsko oblast; če bi bil mirno in resno prevdaril, da je ravnanje njegovih dveh hčér pod višjim vplivom in da je tu vmes roka božja, kateri se ne more in ne sme vstavljati nobena človeška moč in če bi se posvetoval o tem s kakim modrim in svetim možem, ne pa z razburjenimi sorodniki in snubci svojih hčérâ, bi bil ravnal bolj pametno in previdno.

Celo zadevo izroči svojemu bratu Monaldmu. V pomoč mu da dvanajst oboroženih mož, ki se takoj napravijo na pot v samostan sv. Angelja s trdnim sklepom, da pripeljejo v kratkem času Agnezo v očetovo hišo. Sprva so namerjali samostan kar naravnost napasti in Agnezo s silo odvesti; mej potjo so načrt spremenili in so mirno stopili skozi samostanska vrata ter želeli govoriti z Agnezo. Ta pride.

Prijazno ji začno slikati težave samostanskega življenja, njega strogosti, obilne poste, nočno vstajanje itd. Nasprotno pa, da tudi doma pri očetu lepo, mirno Bogu služijo in pobožno živijo. Poleg tega, da je volja očetova, naj ona doma ostane in stariše sluša, saj ji dobro želijo in jo srčno ljubijo. Tudi zaročili da so jo že in je za njeno srečno prihodnost vse preskrbljeno. Torej ne kaže drugače, kakor da se takoj vrne domov. — Agneza jih mirno posluša in čaka, kedaj bo konec. In ko so prenehali z nadležnim prigovarjanjem, jim ona kratko vse zahteve odbije in odločno pove, da ostane v samostanu.

To je za strica Monalda in oborožene vojake preveč. Sklep morajo izpeljati; brez Agneze ne gredo domov. Pograbijo jo za lase, drugi za noge in obleko, ter jo neso iz samostana.

Agneza se brani, kliče sestro Klaro na pomoč; ali kako naj jo brani šibka ženska pred oboroženo moško močjo? Klara se zateče k močnejšemu orožju, kakor je meč in bodalo, goreče začne moliti. Ko prineso in deloma privlečejo mlado marternico okrvavljeno in na pol raztrgano do vzhajanja hriba, se jim dozdeva pretežka; na tla jo spustijo, da jo z nova bolj krepko poprimljejo. Hočejo jo dvigniti, pa ne gre; višja moč je posegla vmes; Kla-

rina molitev je vslišana. Agneza je postala tako težka, da je ne morejo vzdigniti. Skušajo znova drugi za drugimi, toda premakniti je ne morejo. Sram jih je, pa pomagati si ne morejo. Eden se skuša s šalo opravičiti in pravi: „Celo noč je žrla svinec,“ drugi pristavi: „O nune že vedo, kaj bolj diši,“ stric Monald pa ves razsrjen dvigne oboroženo pest, da bi svoji nečakinji na mestu razbil črepinjo s prvim silnim udarcem. Toda dvignjena roka ohromi, zamahniti ne more. Osupnjeni se spogledujejo in odidejo brez Agneze v mesto Asiz na Favorinov dom.

Mej tem se je na mestu, kjer je ležala Agneza, zbralo več družih ljudi in tudi Klara je prihitela. Prosila je, naj ji sestro prepustijo, če ne žive, pa vsaj mrtvo. Razšli so se, Klara je pa pomagala Agnezi, da se je vrnila nazaj v samostan. Tu sta se od radosti nad pridobljeno zmago objeli in se prisrčno zahvalili Bogu za njegovo očitvidno pomoč.

Klara je takoj na to sporočila ves dogodek svojemu duhovnemu očetu Frančišku. Ta pride v samostan; ker se mu je zdelo, da je Agnezina poskušnja dovolj trden dokaz za njen poklic v samostan, jo takoj nato preobleče v redovnico in jo pridruži sestri Klari. Vsi trije so se zahvalili dobremu Bogu za podeljene milosti in ga prosili za nadaljno pomoč.

Frančišek je spoznal, da Klara in Agneza ne morete več dolgo ostati v samostanu sv. Angelja, ker niste benediktinki. Obrnil se je na svoje dobrotnike kamaldulenze na gori Subaziju. Kakor so mu prej prepustili Porcijunkulo za njegove duhovne brate, tako so dali zdaj cerkvico in mali samostan sv. Damijana za sestre.

Kedo bi mogel popisati veselje sv. Klare, ki je je občutila, ko je zvedela, da pojde s tovarišicami k sv. Damijanu! Sv. Damijan leži nekaj minut od Asiza zunaj mestnega zidovja na prijaznem griču, s katerega se vidi vsa lepota krasne Umbrije. Prijatelju narave, globokočutečemu sv. Frančišku in njegovi duhovni hčeri Klari se je zdel ta kraj središče malega zemeljskega raja. Vrhu tega so pa na sv. Damijana navezani še najdragocenejši spomini frančiškanskih redov. Tukaj je Frančišek dobil prvo povelje od Križanega, naj popravi njegovo cerkev, tukaj je prejel obilne milosti od Boga. Tukaj je Frančišek začel, tu naj nadaljuje Klara in dovrši tek zemeljskega življenja. In kako se vse vjema in zлага z vzori Frančiškovega in Klarinega uboštva! Mala, preprosta cerkvica, nekaj vrta obdanega z visokim zidom, ubožne

celice, vse najpotrebnejše je tu in prav nič nepotrebnega ne najdeš. Ta samostan je za dušo, ki hrepeni le po popolnosti in čisti božji ljubezni ter se je resno odpovedala vsem zemeljskim dobrotam, zares pravi vzor. Ni čuda tedaj, da je Klara po njem hrepenela, saj ima tukaj vse, kar želi: samoto, vboštvo, Boga in ni ničesar, kar bi jo vtegnilo motiti v sveti ljubezni in jo odvracati od zatajevanja in strogo spokornega življenja. Dosegla je, kar je iskala; povspela se je v tem samostanu do izredno visoke popolnosti in šla iz njega ko velika svetnica v nebesa.

Brez šuma in zunanjih slovesnosti se preseli Klara s sestro Agnezo in par drugimi tovarišicami pod vodstvom Frančiškovim v novo naselbino sv. Damijana. Prvo delo v novem samostanu je bila goreča molitev za božji blagoslov. Na to je Frančišek določil Klaro za opatinjo in je pod njeno vodstvo postavil druge sestre. Za vizitatorja jim je postavil brata Filipa. Preden se je od njih poslovil, jih še spodbuja k stanovitnosti v zatajevanju, ter jim obljubi, da jih bo podpiral v telesnih in dušnih potrebah.

V tistih časih je bila vera v srcih ljudi še vedno živa, četudi so bili vdani mnogim napakam. V srcih mnogih deklet nižjih in višjih stanov je kakor žrjavica pod pepelom telo neko skrivno hrepenenje posvetiti se Bogu. Treba je je bilo le malo podpihati in zbuditi. To je storila Klara s svojimi maloštevilnimi tovarišicami.

Klarin in Agnezin zgled, njuno junaško premagovanje je vzbudilo v srcih mnogih deklet veliko občudovanje, to občudovanje je vodilo k posnemanju. Kakor je sv. Avguštin, vklenjen še v grešne strasti, pa želeč rešiti se starih okov greha, zdihoval: „Če so mogli ti, zakaj ne bi mogel tudi jaz,“ tako so Klarine in Agnezine znanke prišle na misel, da se morejo, ako hočejo, tudi one posvetiti Bogu. Spoznanju in dobri volji so sledila dejanja.

Ena izmej prvih, ki so sledile Scifovima hčerama v samostan, je bila njijuna teta Bona Gvelfučo (Guelfuccio), ona, ki je spremljala sv. Klaro na prvem obisku k sv. Frančišku in v tisti noči, ko je pobegnila od doma v samostan. Njena globoka pobožnost je že prej zelo vplivala na mnoge Asižanke, še bolj jih je pretresel njen izstop iz sveta v redovno življenje. Dobila je redovno ime Pacifika. Kmalu po vstopu so ji radi njene modrosti in pobožnosti izročili razne težke in odgovorne službe, ki jih je zelo

vestno opravljala. Preživela je za pet let sv. Klaro, ter je umrla bogata na letih in dobrih delih.

Na neki poseben način in nepričakovano je privedla milost božja Klarino nečakinjo v samostan sv. Damijana. Imela je vse lastnosti in prednosti, ki jih more želeti gospodična, svet ljubeča: bila je izredno lepa po telesu, plemenita po rodu, bogata po imetju in duševno nadarjena. Imela bi se bila v kratkem poročiti; po mnenju meščanov in starišev prav imenitno in srečno; čas poroke je bil že določen in dan se je prav blizu pomaknil, ko bi imela stopiti pred altar. Smehljaje in zadovoljno se je pripravljala na ženitninsko slovesnost, kakor more to najbolj srečna nevesta. Kdo bi mislil, da si bo ženina prebrala! Smejali bi se bili nevesta, njeni stariši, ženin in vsi meščani Asiza, če bi bil kdo kaj takega le namigaval, kaj še le, če bi bil kdo kaj takega resno trdil. Saj ženin ni mogel dobiti boljše neveste in ona ne boljšega ženina. Pa vendar je božja previdnost drugače vkrenila.

Čeravno je bila nevesta v vse posvetno zaljubljena, se je vendar zadnje dneve pred poroko večkrat pri sebi vpraševala, bo li mogla vse dolžnosti zakonskega življenja izpolnjevati in dati Bogu odgovor. Da bi se v tem oziru pomirila, je šla posvetovat se k svoji teti Klari, katere svetost in modrost je zaslovela po vsi Umbriji; deloma se je pa tudi hotela priporočiti njeni molitvi in se od svoje sorodnice dostojno posloviti.

Nečakinja ni vedela, da je teta Klara za njo že dosedaj prav veliko molila. Prišel je trenutek, da je Bog vslišal Klarino molitev.

Klara sprejme nečakinjo z neko naravno, nevsiljivo prijaznostjo. Po običajnih pozdravih razloži mlada nevesta svojo srčno zadevo; teta je pa spoznala njen pravi poklic, kakor ji je pozneje tudi povedala, ter ji začne popisovati neizmerno lepoto in ljubeznjivost, bogastvo in mogočnost nebeškega ženina; govori ji o veliki sreči, ki jo najde srce v samoti, nariše ji minljivost sveta in njegovega veselja, večno blaženost v nebesih itd. Nevesta se zamisli, potem se milo razjoka — to je bil izraz boja z naravnim nagnjenjem — milost je zmagala, mlada nečakinja povzdigne glavo in pravi odločno: „Draga teta, jaz ostanem pri tebi in se hočem Bogu posvetiti za vedno.“

Doma so se v obeh družinah, ženina in neveste, ponovili prizori, kakršne smo opazovali pri Scifih po odhodu hčere Agneze. Ženin je kar divjal in je hotel samostan sv. Damijana zažgati, ne-

vesto pa odpeljati. Pa vse žuganje, vsi prijazni prigovori, vsa sila se je morala umekniti stanovitnosti Klarine nečakinje Amate — tako ji je bilo ime. Amata je zelo napredovala v popolnosti pod vodstvom duhovne matere in tete Klare, katero je od srca ljubila, ji ob smrti stala na strani in ji nekaj mesecev na to sledila v večnost.

Lehko bi omenili mej tovarišicami sv. Klare še sestro Frančiško iz Asiza, ki se je posebno odlikovala v češčenju sv. Frančiška, v ponižnosti, v potrpežljivosti, v goreči molitvi in pre-mišljevanju ter je v zamaknjenju pred presv. Rešnjim Telesom izgovorila besede: „O Gospod, ranil si mi srce; želim, da se ta rana ne zaceli.“ Toda omenimo na kratko le še dve, najmlajšo in najstarišo, da se preveč ne zamudimo in pridemo zopet nazaj k naši Klari.

V mestu Asizu je rasla nežna cvetlica, ki je komaj začela poganjati prve cvete zgodnje mladosti, dete Agneza Oportula, otrok milosti božje. S svojo materjo je obiskala samostan sv. Damijana. Ko se mati poslavlja od redovnic, in vabi svoje dete, naj gre domov, se mlada hčerka oklene obleke sv. Klare in prosi, naj jo pusti pri sestrah v samostanu. Stariši so hčerko res pustili sestram v vzgojo. Storili so to tem raje, ker je bil otrokov oče Bernard sorodnik sv. Frančiška in oskrbnik samostana sv. Damijana. Mlada Agneza je po končani šoli ostala pri sestrah. Bila je zelo stroga v zatajevanju, vedno krotka ko jagnje in priprosta ko golobica. Angeljsko nedolžna se je preselila s tega sveta.

Mej tem, ko je v veliko veselje sv. Klare rastlo število njenih tovarišic, je Bog primešal veselju tudi žalost. Klarin oče Favorin je zbolel za smrt. Sedaj ni bil več prejšnji ognjeviti Favorin, ki je branil hčerkama posvetiti se redovnemu življenju, ampak je zahvaljeval Boga, da ima v samostanu dve sveti hčeri v službi Gospodovi. Njegov vojaški ponos se je spremenil v krščansko pohlevnost in krotkost. Umril je Bogu vdan in dobro pripravljen za pot v večnost.

Mati Hortulana je sedaj ko vdova šla za Klaro in Agnezo v samostan. Že davno poprej je bila v tretji red sprejeta; najbrže je ona enih prvih, ki jih je sv. Frančišek v spokorni red sprejel. Sedaj je razdelila svoje premoženje mej uboge in je zamenjala tretjeredno obleko z ono družega reda, ter se Bogu še bolj popolnoma izročila. Podvrгла se je vodstvu svoje hčere, ki je bila od sedaj dalje njena prednica in vzor redovnice. Ob enajsti

uri je bila poklicana, pa se je na večer življenja povspela do zelo visoke popolnosti in izredne svetosti. Pravijo, da sta sveti Frančišek in sv. Klara večkrat bolnike k nji pošiljala, da jih je ozdravljala.

Če poleg tega še omenimo, da se je tudi Beatrika, najmlajša Scifova hčerka in sestra sv. Klare in Agneze v osemnajstem letu starosti pridružila materi in sestram v redovnem življenju, smo omenili poglavitne bolj znane prve tovarišice sv. Klare.* V l. 1238. je bilo samo v samostanu sv. Damijana petdeset redovnic sv. Klare, v obilnih družih redovnih hišah po Umbriji pa tudi primerno število. Toda vrnimo se nazaj k naši svetnici in njeni ustanovi.

(Dalje prih.)



P. ALFONZ FURLAN:

Odpustki,

katerih se morejo vdeleževati verni, ki imajo rožni venec (molek), križec, svetinjico ali kipec, blagoslovljen od papeža ali ž njegovim dovoljenjem od drugega mašnika.**

Popolni odpustek: na novo leto, na praznik svetih treh kraljev; na svečnico, na god sv. Matija, na praznik sv. Jožefa, na Marijino oznanjenje, veliko noč, god sv. Filipa in Jakoba (1. maja), na praznik Kristusovega vnebohoda, na binkoštno nedeljo, presveto Trojico, presv. Rešnje Teló; rojstvo sv. Janeza Krstnika, sveti Peter in Pavel; sv. Jakob apostol (25. julija), Marijino vnebovzetje, sv. Jernej, apostol; Marijino rojstvo; sv. Matevž evangelist; sv. Juda

* V zapisniku, ki je bil izročen oskrbniku samostana, so po redu naštetá sledeča imena: Agneza, Filipa, Jakoba, Iluminata, Cecilija, Egidija, Agneza, Anastazija, Agneza, Kristina, Jakobina, Balbina, Mansueta, Amata, Benvenuta, Bonaventura, Benrecepta, Konzolata, Andreja, Aurea, Leonarda, Agata, Felicita, Angelika, Felicita, Masarijola, Marija, Gregorija, Marija, Ivana, Benedikta, I., Benenata, I., Lucija, Elija, Matija, Klara, Stela, Lea, Beatrika, Bartolomeja, Prakseda, Erminija, Danijela, Klarela, Pacifika, Vertera, Patricija.

** Po »Beringer-Hilgers, Ablässe«, 1915, 1916.

in Tadej, apostola; vsi svetniki; sv. Andrej, apostol; Marijino brezmadežno spočetje; božič, sv. Janez evangelist. Za ta popolni odpustek treba blagoslovljen rožni venec pri sebi imeti; moliti vsaj enkrat v tednu rožni venec ali brevir, ali mali oficij bl. Device Marije, ali molitve za mrtve, ali sedem spokornih psalmov, ali psalme stopnjic, ali podučevati bodisi otroke, bodisi odrasle v krščanskem nauku, obiskati jetnike ali bolnike v bolnišnicah, ali pomagati siromašnim, ali biti pri sveti maši, ali jo opraviti, ako je dotični mašnik; opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo in moliti za odpustek v naštetih dnevih. Popolni odpustek na zadnjo uro, ako pobožno svojo dušo Bogu izroči in je pripravljen vdan sprejeti smrt iz božje roke; ako se spove, prejme sveto obhajilo in ako tega ne more, da vsaj z jezikom, ali če tudi to ni možno, v srcu skesan izgovori presveto ime Jezus.

Nepopolni odpustki.

1) Odpustek 7 let in 7 krat po 40 dni na vsak drugi praznik Gospodov in bl. Device Marije, ako vsaj skesanega srca kako zgoraj imenovano delo opraviš na te praznike; ravno tako

odpustek 5 let in 5 krat po 40 dni, vsako nedeljo in vsak drugi praznik, in

odpustek 100 dni vsak drugi dan v letu.

2) Razen tega prejme 100 dni odpustka, kdor je navajen vsaj enkrat v tednu izmoliti rožni venec ali mali oficij blažene Device Marije ali oficij za mrtve (večernice ali vsaj eden nokturn s hvalnicami) ali 7 spokornih psalmov z litanijami vseh svetnikov z dotičnimi molitvami.

3) Odpustek 50 dni prejme vsakikrat, ako opravi kako molitev za pripravo na sv. mašo, na sv. obhajilo, na brevir, ali mali oficij bl. Device Marije.

4) 200 dni odpustka zadobi, kdor v cerkvi ali doma svoje otroke, sorodnike, posle podučuje v krščanskem nauku ali jetnike ali bolnike obišče v bolnišnicah in jim pomaga.

5) 100 dni odpustka se udeleleži, kdor zjutraj ali opoldne ali zvečer moli angeljsko pozdravljenje, ko zvoní, ali zvečer, ko pozvoni za mrtve, moli psalem „De profundis“; kdor ne zna moliti angeljskega pozdravljenja ali psalma „De profundis“, naj moli za to en očenaš in eno zdravamarijo.

6) 100 dni odpustka, ako v petkih misli na Kristusovo trpljenje in moli 3 očenaše in 3 zdravamarije.

7) 100 dni odpustka prejme, ako si svojo vest izpraša, kesanje obudi s trdnim sklepom se poboljšati in moli 3 očenaše in 3 zdravamarije v čast presvete Trojice ali pa 5 očenašev in 5 zdravamarij v spomin 5 ran Jezusovih.

8) 50 dni odpustka zadobi, ako moli za verne umirajoče, ali vsaj 1 očenaš in 1 zdravamarijo zanje.

Opomba. V vsakem samostanu ima kak pater dovoljenje od papeža, da sme blagoslavljati rožne vence, križce, svetinjice z naštetimi odpustki. Ako posodiš komu svoj blagoslovljen rožni venec, da bi dotični prejemal odpustke, zgubi rožni venec odpustke. Ako si na blagoslovljen rožni venec že molil in ga potem drugemu podariš ali prodaš, tudi zgubi odpustke.



P. MARKO FIŠER:

† Nadškof Robert Menini.



Zofiji, glavnem mestu Bolgarske, je lansko leto izdihnil plemenito dušo apostolski delegat, nadškof Robert Menini, ponižni sin sv. Frančiška, kapucinskega reda, naslovni nadškof iz Gangra.

Spodobi se, da tudi „Cvetje“ vsaj v par potezah opiše življenje tega delavnega in gorečega apostola.

Robert Menini je bil rojen l. 1837 v Splitu v Dalmaciji. Po dovršenih gimnazijskih študijah je obiskoval vseučilišče v Gradcu in na Dunaju, vpisal se je na pravoslovno fakulteto. Ko je dokončal vse nauke na vseučilišču in napravil skušnje, je postal odvetnik na Dunaju, razsojevavec pravic v raznih spornih zadevah in zagovornik. Bog pa, ki vodi srca in kliče duše, ga je kmalu poklical v službo, nad vse človeške moči in razmere vzvišeno, v kateri naj bi postal posredovavec mej Bogom in ljudmi. Mladi odvetnik se je odločil zapustiti svet, da bi mogel delovati za dušni blagor, stopil je v kapucinski red ter se z vso vnemo poprijel učenja bogoslovnih ved. Ko je bil posvečen v mašnika,

so ga predstojniki nastavili za pridigarja na južnem Tirolskem. Zavolj dušno pastirske gorečnosti in radi znanja jezikov so ga papež Pij IX. poslali v bolgarski misijon. Ondi je leta 1885. postal škof. V tej odlični službi je dolgo vrsto let blagodejno in goreče deloval za zveličanje duš in za ugled sv. katoliške Cerkve. — Z domovino Avstrijo je vedno čutil in ostal ž njo v tesni zvezi. Meseca februarja



leta 1904. je bil na Dunaju pri cesarju, nato se je šel poklonit v Rim papežu Piju X.

V svoji obsežni nadškofiji je neumorno deloval. Ustanovil in vzdrževal je veliko zavodov in kulturnih naprav, mnogo stavb se ima njemu zahvaliti za obstoj. Stolna katol. cerkev v Zofiji, imenovana Franc Jožefova cerkev, dalje noyo svetišče v Plovdivu, nemška šola v Zofiji, kjer poučujejo šolski bratje, nemška dekliška šola istotam pod vodstvom redovnic, cesarice Elizabete otroško zavetišče: to so njegova najiminenitnejša dela na zunaj. Ker je želel vsem vse-postati in kolikor mogoče vsem koristiti, je poklical s Češkega duhovnike, ki so vsaki mesec oznanjevali v Bolgariji bivajočim Čehom besedo božjo v domačem jeziku. Pa tudi sam je z vneto besedo deloval na misijonih za zveličanje duš. V tem oziru bi ga smeli primerjati sv. Lovrencu Brindiškemu, ki je bil tudi kapucin. Nadškof Menini je pridigoval v bolgarskem,

nemškem, laškem in francóskem jeziku, kjerkoli se je ponudila prilika. Ko je pred leti nastala v Bolgariji huda lakota, je sam v svoji škofovski palači vsaki dan skrbel za hrano 200 ubožcev. — L. 1912. se je udeležil evharističnega shoda na Dunaju, starosta navzočih patrijarhov in škofov. — Smrt, ki tudi velikim možem ne prizanese, mu je pretrgala nit življenja na zemlji, blaga duša je šla v boljšo domovino po zaslužen plačilo. Hvaležni bolgarski narod ne bo pozabil nanj; njegov spomin ne mine.

Kapucinski red sv. Frančiška Asiškega pa ima novo svetlo zvezdo v zgodovini svojih sinov.



FRANC BRATUŠEK:

† Franc Vraz.



Dolg spreved se je vil dne 28. oktobra 1916 iz Cerovca k Svetinjam; kdo neki je umrl, da ga spremlja 9 čč. gg. duhovnikov, med njimi veleč. g. dekan Bohanec, na pokopališče, da je med žalnimi gosti videti celo visokorodno grofovsko obitelj Daverná (D' Avernas)? Franc Vraz, kmet v Cerovcu, nečak slavnega žerovinskega slavčeka, ilirskega pesnika Stanka

Vraza, je izdihnil svojo plemenito dušo, je zapustil svojo blago ženo in svoje pridne otroke ter šel, da prejme od Boga zaslužen plačilo; da res, zaslužen plačiló: bil je vzoren gospodar sebi, vzoren oskrbnik grofovski rodovini Daverná (D' Avernas), dolgih 28 let župan žerovinski, visoko čislan od vseh občanov, častni občan svoje občine, kot župan vedno ud okr. šol. sveta pri Svetinjah, večkrat načelnik istega, ud, oziroma načelnik cerkvenega skladnega odbora, dolgo vrsto let ud okr. zastopa v Ormožu. Tako vsestransko vprežen je imel seveda zelo veliko dela in skrbi, bil je pa tudi vesten dovolj, da nobene dolžnosti ni zanemaril, njegovo besedo, njegov nasvet so upoštevali povsod. Tako vse-

stranske zasluge rajnega pač zaslužijo odlikovanje; in res je rajni dobil za ves svoj trud, za vse svoje delo najvišje odlikovanje: srebrni zaslužni križec s krono, žalibog še le po svoji smrti.

Rajni je bil globokoveren, postavil je na svojem posestvu kapelico Materi božji, v njej obhajal leto za letom šmarnice in druge Marijine pobožnosti; v strahu božjem je živel sam in enako vzgajal svoje otroke. „Cvetje“ mu hoče s tem postaviti majhen spominik ko vzornemu tretjeredniku, ki je s ponosom nosil tretjeredniški znak, ki ni nikdar opustil mesečnega shoda za tretjerednike, ne kake druge pobožnosti. Ni mu pa bilo dovolj, da je bil sam tretjerednik, vsa njegova družina je v tretjem redu, tako da je njegova hiša: hiša tretjeredniška.

Bodi mu Bog za vse, kar je storil dobrega, bogat plačnik!



Naš samostan in cerkev v Brežicah.

Že v zadnjem zvezku „Cvetja“ ste, dragi bravci, našli kratko poročilo iz Brežic na Štajerskem (gl. „Razgled po serafinskem svetu“ str. 124). Ondi je bilo omenjeno, kako zelo da je strašni potres razdejal naš ondošnji frančiškanski samostan. Preč. p. Ananija Vračko, sedanji brežiški gvardijan, ki je bil po potresu za nekaj časa zapustil Brežice, nato se pa spet vrnil nazaj, se je oglasil v Kamniku in Ljubljani ter pri tej priliki predstojniku naše redovne okrajine in drugim sobratom popisal brezmejno škodo in stisko v mestu in samostanu posebej. „Naša sreča je bila, da se to ni zgodilo po noči. Nekaj časa je bilo, kakor da se hoče vse podreti. V silnem mrazu smo šli v železniške voze. Kako zelo da je potres razdejal poslopja, se vidi šele znotraj. V samostanu so zidovi razmaknjeni in polni razpok. Nobena stena ni cela. Vojaki so za silo podprli prostore. Prišla je komisija. Ko so izvedeni možje videli strašno razdejanje, so rekli, da bo treba samostan do tal podreti. Tudi cerkev je zelo prizadeta. Stare zazidane line so se odprle . . .“ Tako p. gvardijan. V zadnjem času, dne 10. aprila, je novi strašni sunek mesto in samostan še bolj razrušil. — Kaj sedaj? Upati je, da bo potres

sčasoma ponehal in da bo zemlja pod temi tako bridko prizadetimi kraji dosegla ravnotežje. Zato pa meščani že zdaj mislijo na to, da bi skoro začeli popravljati oziroma znova zidati plosinja. Obrnili so se že do usmiljenih src in radodarnih rok, ker sami ne bi zmogli stroškov. Ravnotako se obračajo naši ondi stanujoči sobratje, ki sedaj zastopajo samostan, obrača se cela redovna okrajina do vseh, ki bi jim bilo mogoče, da bi tudi samostanu in naši cerkvi v Brežicah naklonili kako podporo: samostan bo namreč treba na novo pozidati, cerkev pa temeljito popraviti. — Naš red, ki je njegova podlaga sv. uboštvo, je v vsem navezan na pomoč dobrih ljudi. V sedanjih časih, ko je toliko prošenj na vse strani, nam je seveda težko delati nadlego, ali sila je, potreba je — in zato zaupajoč na previdnost božjo priporočamo naš samostan in cerkev v Brežicah. Milodari naj se izročajo gvardijanatu ali pa vodstvu III. reda bližnjega samostana, ali uredništvu „Cvetja“ v Kamniku ali pa naravnost provincijalatu frančiškanskega reda v Ljubljani.



Dopisi.

Iz ljubljanske ženske skupščine III. reda.

Tu nekoliko o odborovem delovanju v letu 1916. Prejšnji odbor, izbran pred sedmimi leti, si je štel za glavno nalogo, izpeljati najprej zunanjo organizacijo; dosedanji, izvoljen pred tremi leti, je to še izpopolnil in je prevzel nalogo tretjerednice predvsem organizirati tudi na znotraj, kar se je deloma posrečilo pri vseh, ki so dobre volje, posebno z duhovnimi vajami.

Namen tretjega reda nam najbolj razjasni geslo našega svetega očeta Frančiška: „Moj Bog in moje vse!“ V teh besedah je izražen poklic in dolžnost vsake tretjerednice. Da bi to svojo nalogo laglje dosegle, je vpeljal p. voditelj duhovne vaje za vsak stan posebej. (Gl. „Cvetje“, 1916). Že samo ta nova naprava nas mora navdajati s posebnim veseljem, če se ozremo na minulo leto. Duhovne vaje so rodile lepe sadove.

Tekom leta je založil odbor tretjega reda tri knjižice: „Jurtranje, večerne in spovedne molitve“; „Devetdnevnica na čast svetogorski Materi božji“ in „Molitve za mrtve“, te slednje so zbirka 20 molitev za pokojne v zadobljenje popolnega odpustka v prid dušam starišev, bratov, sester, sorodnikov, padlih vojakov itd. Vse tri je priredil p. voditelj. V zalogi so še vse troje in jih morejo dobiti tisti, ki želijo, tudi iz drugih skupščin.

Naša skupščina je priredila več vojnih pobožnosti. Prva skupna pobožnost za skorajšnji mir se je opravila dne 1. junija 1916 s prošnjo procesijo na Šmarno goro. Nadalje smo imeli štiri devetdnevnice za srečen izid vojske k svetogorski Materi Božji. Tretji red je dal vsaki dan štirih devetdnevnic opraviti pri njenem altarcu sv. mašo, mej katero so tretjeredniki opravili molitve iz knjižice „Devetdnevnica“ vsak za se; na koncu smo pa še nekaj očenašev skupno izmolili. Sv. obhajilo so darovali vsaki dan za padle vojake. Te pobožnosti so se udje posebno mnogoštevilno udeleževali; oddanih je bilo okoli 2800 knjižic.

Svojo nalogo je reševal odbor v rednih sejah, katerih je bilo 10; razen tega smo pa imeli še 3 izredne seje, h katerim so bile povabljeni tudi zaupnice. Pomnoženi odbor, ki ima nalogo dostavljati odborove pole, pobirati prispevke za „sklad“, sploh biti kolikor mogoče v stiku s tretjerednicami, je pridno vršil svojo nalogo. (Za „sklad“ se je nabralo kljub vsestranski draginji več, nego preteklo leto). Blagajniški odsek je imel seje posebej in pri teh dovolil, da se je podpisalo tudi nekaj vojnega posojila.

Naročnikov na „Cvetje“ imamo 840 takih, ki dobivajo list skupno, 96 je takih, ki ga dobivajo na dom, torej imamo nad 900 izvodov „Cvetja“.

Kandidatov in kandidatinj se je v preteklem letu oglasilo 95. Sprejetih je bilo od teh 71, drugih 24 pa nekateri še čakajo za sprejem, nekateri so odstopili. Od novincev jih je napravilo 108 obljube. Seveda bi se jih moglo in moralo za tretji red oglasiti še več, saj je v našem mestu še mnogo za tretji red sposobnih oseb obojega spola. Pet tretjerednic je stopilo zadnje leto v samostan; 83 jih je umrlo; ena oseba je izstopila; tri so bile izbrisane.

Vsekako je letošnje leto rodilo lep sad skupnega delovanja. V več slučajih je priskočil tretji red trpečim na pomoč. Posebni odsek, imenovan „Elizabetno društvo“ je skušal z jestvinami in obleko odpomoči vsestranskim potrebam revnejših družin. Ubogim beguncem je preskrbel gorke obleke in večkrat pomagal tudi našim vojakom. Za vse se je izdalo nad pet tisoč kron; k temu znesku je največ prispeval sv. Anton od svojih kruhov, pa tudi tretjeredniki so zbrali mej seboj nad tisoč kron. En tretjerednik, več šivilj in nekatere gospodične so brezplačno sešile mnogo obleke.

Končno izrečem prisrčno zahvalo preč. p. voditelju za njegov trud, naši prednici, celemu odboru in vsakemu za vse, kar je kdo na ta ali drugi način storil v prid naše skupščine.

Kratko poročilo iz skupščine III. reda v Brežicah za l. 1916. Lansko leto je bilo sprejetih 61 novih udov, ki se razdelijo na posamezne župnije v sledečem številu: Brežice 17, Čatež 15, Zdole 8, Cerklje 6, Artiče 6, Bizeljsko 3, Dobova 2, Pišcece 1, Sromlje 1, Marija-Gorica 1, Berdovac 1. — Umrlo je v preteklem letu 38 udov, izbrisanih jih je pa bilo 6, ker niso izpolnjevali dolžnosti III. reda. Shodi, ki so se vršili redno vsaki mesec, so bili splošno slabo obiskani, deloma zaradi trajno slabega vremena, deloma zaradi vojne, zlasti, ker je most čez Savo zaprt. Zato je bil za kranjsko stran dvakrat shod na Čatežu, enkrat pa v Cerkljah. Prvo adventno nedeljo je bil pa na Zdolah slovesen sprejem in obljuba. — Na brežiško skupščino je prihajalo 156 izvodov „Cvetja“, mnogi pa ga dobivajo na dom.

Klanjec ob Sotli (Hrvaško). Bilo je svoj čas že večkrat v „Cvetju“ kako poročilo iz tretjerredniške skupščine v Klanjcu na Hrvaškem. To pa zato, ker leži sedež te skupščine (trg Klanjec) tik ob slovensko-štajerski meji (nasproti Bizeljskemu) in ker ima precej Slovencev med svojimi člani. Ustanovitelji te skupščine so bili slovenski frančiškani, ker je tukajšnji samostan do l. 1900. spadal k slovenski provinciji sv. Križa. — Preteklo leto, nedeljo 16. julija je obhajala „klanječka skupščina“ petindvajsetletnico svojega obstanka. Domače tretjerrednice so za to priliko cerkev prav lepo znotraj in zunaj ozaljšale. Na dan slavnosti so se zbrali gotovo vsi tretjerredniki in veliko število drugih vernikov. Glavna svečanost se je vršila pri slovesni sv. maši. Hrvaški tretjerredniki, ki so bili že 25 let v III. redu (26 po številu), so dobili prostor v posebnih klopih pred obhajilno mizo. Govor in levitirano sv. mašo je imel edini duhovnik-tretjerrednik skupščine, domačin, veleč. g. Nikolaj Horvatin, kaplan v „Selih Zagorskih“. Po slovesni sv. maši so bili tretjerredniki jubilentje v samostanskih prostorih pogoščeni. Popoldan se je vršila ob veliki udeležbi tretjerrednikov in drugih vernikov slovesna procesija po „Klanječkem trgu“. Nato je bila običajna mesečna skupščina, slovesni blagoslov in zahvalna pesem. O slavnosti se je slišal le en glas: da je bilo „prav lepo in spodbudno.“ — Na osmino slavnosti v Klanjcu t. j. v nedeljo 23. julija 1916. se je vršila iz istega vzroka slavnost za slovenske tretjerrednike na „Svetih Gorah.“ Iz kapele v Orešji so šli tretjerredniki pod vodstvom p. voditelja, že zgoraj imenovanega g. kaplana ter dveh bogoslovcev v procesiji na „Sv. Gore“. V svetišču je bila slovenska pridiga, levitirana sv. maša, litanije in slovenska zahvalna pesem. Petje pri procesiji ter pri službi božji so prav lepo oskrbele vrle device,

po domače „kovačeva dekleta“ iz Orešja, same tretjerednice. Slavnosti se je udeležilo tudi mnogo hrvaških tretjerednikov. — Za Hrvate so bile skupščine preteklo leto v Klanjcu redno vsako tretjo nedeljo v mesecu. Poleg tega so bile slovesne sv. maše in govori o tretjem redu na dan sv. Margarete Kortonske, na dan sv. Ludvika, na praznik sv. Frančiška in na god sv. Elizabete. Tudi za slovenske tretjerednike je imel voditelj spočetka v Klanjcu vsako četrto nedeljo v mesecu primeren govor. Ker pa je po stari navadi prihajalo le malo članov ter so začeli na Bizeljskem domači veleč. gospodje sami s tretjeredniškimi govori, je to proti koncu leta opustil. Imel pa je v nedeljo, dne 22. oktobra, slovesno skupščino na Bizeljskem. — Novih udov je bilo sprejetih l. 1916 samo 34! In sicer zato tako malo, ker se niso vršile predpisane letne vizitacije. V bodoče bo treba premagati zapreke. Brez vizitacij III. red hira! Vendar je pa tretjeredniška skupščina „klanječka“ po številu članov največja na Hrvaškem. Ima 1200 udov. — Na hrvaško glasilo III. reda „Glasnik sv. Franje“ je bilo naročenih pri poverjeništvu v Klanjcu 31, na „Cvetje“ 5. — Ko zunanje znake III. reda je sprejela „klanječka skupščina“ tretjeredniške svetinjice kakor so bile pred leti izdelane za svetotrojiško skupščino v Slov. goricah na Štajerskem. Istih znakov se poslužuje že dolgo tudi skupščina varaždinska. Skupno jih je šlo do sedaj okoli 20.000 v promet. — Okolica klanječka je za III. red jako pripravna, ker so hrvaški Zagorci sploh pobožen narod. Le pota so radi blata jako težavna in tako so predpisane letne vizitacije in udeležba mesečnih shodov iz oddaljenih župnij združene z velikimi težavami. Ljubezen do III. reda naj pa skuša vse to premagati!

Vodstvo III. reda.

Celje. V naši redovni cerkvi se vsako leto vrši celodnevno češčenje najsvetejšega Zákramenta in sicer 26., 27. in 28. jan. Kakor druga leta, smo tudi letos združili s to pobožnostjo tridnevne duhovne vaje za tretjerednike. Vsaki dan so bile tri pridige, boljše rečeno premišljevanja za redovno življenje med svetom. Kljub skrajno slabemu vremenu — cele dneve in noči je snežilo! — so vendar tretjeredniki iz mesta in okolice prav pridno prihajali k pobožnosti. Tudi od daleč so prihiteli, iz drugih župnij; ti so prenočevali pri svojih znancih, nekateri pa v hiši tretjega reda; po dnevi so pa celi dan molili pred Najsvetejšim in tako preživeli vse tri dni v pravi duhovni samoti — pri Jezusu. Sklep je bil posebno sijajen in ganljiv, ko so vsi kleče pred božjim Zveličarjem glasno obnovili redovno obljubo ter tako zagotovili Jezusa neomajne zvestobe in ljubezni. Deo gratias! — Duhovne vaje so res dnevi prerojenja in zveličanja! Želeti bi bilo, da bi se po vseh župnijah, kjer je tretji red vpeljan, vsaj včasih, če ne vsako leto, vršila enaka pobožnost za III. red, da bi se vsi, ki so že v tretjem redu, utrjevali, novi udje pa pridobivali. P. L.

Žetale. (Štajersko). Srečni so bili dnevi, ko smo pri nas od 19. do 21. jan. praznovali prelepo vojno pobožnost. S kako

vnemo so se je udeleževali vsi župljani! Vreme je bilo slabo, zmiraj je snežilo in vendar je bila cerkev polna vsaki dan pri vseh treh govorih. Prvi dan popoldne je bila pridiga za III. red, v kateri je voditelj pobožnosti pč. p. Ladislav iz Celja navduševal nas tretjerednike za dobro stvar ter nam krasno razložil vse naše dolžnosti; zlasti je povdarjal koristi tretjega reda, da bi še druge privabil v tretji red. In ne brez sadu; v nedeljo po sklepu se jih je namreč 76 zbralo pred velikim altarjem, iz rok voditelja tretjega reda in te pobožnosti so prejeli spokorno obleko tretjega reda ter se tako — z vstopom v svetovni red sv. Frančiška — posvetili ljubemu Bogu. Naša skupščina šteje sedaj do 250 udov. Redovno zborovanje imamo vsaki mesec, za kar smo posebno hvaležni našemu vnetemu gospodu župniku.

Stoperce (Štajersko). Praznik sv. Antona puščavnika, našega farnega patrona, smo letos prav lepo obhajali: na ta god smo se pripravljali s tridnevno vojno pobožnostjo od 14. do 17. januarja. Prišel je, da bi vodil to pobožnost, voditelj III. reda iz Celja, nam že dobro znan. Pred devetimi leti je imel pri nas tridnevno pobožnost za tretji red; takrat je v lepih, mičnih govorih pripravljaval farane na sprejem v III. red. Vstopilo jih je takrat 146, kar je za našo majhno župnijo lepo število. Sčasoma, posebno o priliki vizitacije se je to število pomnožilo. Sedaj nas je 180. — Letošnje vojne pobožnosti, ki bi se lahko imenovala tridnevni vojni misijon, se je cela fara prav pridno udeleževala. G. voditelj je en govor prav nam tretjerednikom posvetil ter nas spodbujal, da naj bomo vstrajni na poti pokore in redovnega življenja. Na novo je bilo sprejetih devet članov. Bog povrni trud g. voditelju! Gospodu župniku pa se mi tretjeredniki kakor tudi vsi župljani pri srčno zahvaljujemo, da so nam poskrbeli tolikanj lepo in tolažbe polno vojno pobožnost.



Razgled po serafinskem svetu.

Žalna slovesnost po † cesarju Francu Jožefu I. v Egiptu. Na morskem obrežju v Aleksandriji stoji poleg palače egiptovskega podkralja, Ras el Tin imenovane, nekaj vojašnic; te so sedaj vojnovjetniški tabor za civilne Avstrijance. Mej drugimi Slovenci je tamkaj v vjetništvu tudi slov. frančiškan P. Evgen Stanet. Povodom smrti našega cesarja je ta jetniška naselbina priredila v taboru slovesno zadušnico po † cesarju. Hodnik v vojašnici so vjetniki spremenili s črnimi preprogami v črno ka-

pelo. Vse potrebno za altar in božjo službo pa je preskrbel frančiškanski samostan sv. Katarine v Aleksandriji; tudi tumbe s cesarjevo podobo v črnem nakitju ni manjkalo v kapeli. Mej slovesno črno sv. mašo, ki jo je daroval vjetnik P. Norbert, frančiškan iz južno tirolske provincije v spremstvu drugih vjetih frančiškanov, je pel vjetniški cerkveni pevski zbor in sviral vjetniški orkester pod vodstvom frančiškana P. Lehra, vjetnika — misijonarja iz Gornjega Egipta. Mimogrede bodi povedano, da je frančiškanski misijon v Gornjem Egiptu pod pokroviteljstvom avstrijskega cesarja. Cerkevne žalne slavnosti se niso vdeležili le katoličani, ampak tudi drugoverni vjetniki, celo judje in mohamedani. Tudi angleški poveljnik vjetniškega taborišča je poslal nekega častnika kot svojega namestnika. Po zadušnici so naši vjeti avstrijski vojniki poslali novemu cesarju Karolu I. sožalno in vdanostno brzojavko.

Železniška zveza Ljubljana—Jeruzalem. V 9.—10. zvezku „Cvetja“ l. 1915 smo poročali, kako je ne samo pri nas, ampak tudi v Sv. Deželi vojska pospešila napravo mnogih že davno potrebnih železniških in navadnih cest, in pa da bo kmalu mogoče po suhem z železnico priti v Jeruzalem. Manjkala je le še kratka proga v Mali Aziji pod Tavruškim gorovjem (Taurus). Tam je bilo treba to gorovje prevrtati in napraviti železniški predor. Gotovo so bile ogromne težave pri tem delu, ker še le sedaj poročajo časniki, da je predor dogotovljen in železniška zveza Carigrad—Alepo dovršena. Za vojskovanje je ta nova proga velikega pomena: zakaj še le sedaj je mogoče po suhem in zato varnem potu prevažati vojaštvo in vojne potrebščine preko Carigrada proti egiptovskemu bojišču. Iz mesta Alepo v Mali Aziji je bil že več časa mogoč železniški promet proti Jeruzalemu; naravnostna zveza mej turškim prestolnim mestom in Jeruzalemom pa je sedaj mogoča, odkar so predrli Tavruško gorovje. — Kako se bomo vozili iz Ljubljane v Jeruzalem po suhem? Preko Zagreba, Belgrada, Sofije, Carigrada v Alepo, odtod preko Damaska v Zemah ob Genezareškem jezeru, odtod v Afule blizu Nazareta; potem ko smo si ogledali mesto in svetišča Jezusovega detinstva, se bomo preko Dženina, kjer je Jezus ozdravil deset gobovih, peljali po novi vojni progji v Sebastije, kjer časte grob sv. Janeza Krstnika; odtod preko Sihema mimo studenca očaka Jakoba, kjer je Jezus govoril s Samarijanko, v Lido, kraj Petrovega čudeža nad osem let hromim Enejem (Djanje ap. 9, 31—35) ter dalje po stari progji v Jeruzalem. Toda dolga je ta pot: treba je zanje štiri do pet dni vožnje z vlakom, četudi ne nepretrgane, vendar pa mučne v železniškem vozu. Pisavcu teh vrstic se je sicer želodec mej vožnjo po morju proti Sv. Deželi l. 1910 puntal in kujal, kar je le mogel, vendar bi morske vožnje z vsemi njenimi neprijetnostmi ne hotel zamenjati za prijetnost par tisoč kilometerske seje v ozkem železniškem vozu. P. J. K.

Organizacija avstrijskih katoliških gospa in gospodičen je imela od 14.—18. febr. na Dunaju sestanek. Marsikaj lepega se je sprožilo, sklenilo in se bo brez dvojbe tudi storilo. Porok za to nam je Njeno veličanstvo naša prejasna cesarica, ki se je že prej za to organizacijo živo zanimala in si pustila o njej poročati. K sklepnemu slavlju zborovanja je pa osebno prišla, da z bodrečo besedo in zgledom navduši zborovavke za katoliški prepod avstrijskega ženstva. Avstrijci smo res lahko Bogu hvaležni, da imamo tako vzorno mater. Bog nam jo ohrani!

Po duhu sv. Elizabete. Neki vodja tretjega reda je pri obiskovanju bolnikov naletel na usmiljenja vredno družino. Oče v vojski, mati od skrbi in dela bolna, otroci deloma bolni, deloma drugače zapuščeni. Tu je treba pomagati! Ali kako? Vodja se obrne do dobre tretjerednice s prošnjo, naj se zavzame za dotično družino, da more mati takoj v bolnišnico. Takoj je šla k njej. Precej časa je preteklo. Nekega dne dobi vodja pismo od nje s sledečo vsebino: „Ko ste me, prečastiti, prosili, naj se zavzamem za družino N., sem to brž storila. Prva dva meseca sem bila po dvakrat tam, od poludevete do 12. ure dopoldan in od šeste do poluosme ure zvečer. Poslej sem šla v začetku vsaki dan enkrat, pozneje vsak drugi dan. Kar sem mogla, sem storila. Naredila sem osemnajst srajcic in osem hlačic za otroke. Več posteljnega perila sem deloma na novo napravila, deloma popravila. Najmlajši otrok prej brez življenja je sedaj vesel in živahen. Drugega najmlajšega, prej v prsih bolnega, sem s knajpanjem ozdravila. Ostali so kakor prej zdravi, razen najstarejše hčerke, ki je v bolnišnici. Mati se je vrnila. Ker je našla vse v redu, je bila silno vesela. V bližnjem samostanu sem ji za vsak opoldan izprosila dobro, brezplačno kosilo. S tem to družino zopet prepūščam Vaši pozornosti.“ — Ali ne veje iz tega duh sv. Elizabete, matere vbogih?

Pameten predlog je stavil neki za misijone jako vneti gospod. Videč, kako dobro so se obnesli nabiralniki za rdeči križ, je dejal, da bi se misijonski morda nič manj. Koliko jih je, ki ne morejo veliko prispevati, malenkosti pa nočejo nositi na pristojno mesto. Nabiralnik bi brez sitnosti od strani darovavca sprejel vsak vinar. Počasi bi se precej nabralo. — Tudi tega predloga v prid misijonom ne smemo prezreti.



Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje **tretjega reda**

1) skupščine mariborske:

Maribor: Terezija Šel, Ana Lorber, Ana Brus, Ana Baumgartner; Čadram: Janez Potočnik; Stari trg: Neža Sedovnik; Slovenska Bistrica: Martin Markl, (vojak † v Ljubljani); Zavrč: preč. g. Jožef Kralj, dekan; Sv. Peter pri Radgoni: preč. g. Martin Osenjak, župnik; Polje: Neža Pfeifer; Spodnja Polskava: Ivana Teran, † v Gotovljah; Vuzenica: Regina Ferš, Leopold Ferk, Katarina Kupljen, Marija Doppler, Anton Helbl, Rozalija Medved, Antonija Essig, Uršula Verdinek, Lucija Vrek, Janez Meršnik, Marija Železnik, Elizabeta Pečovnik, Marjeta Polnar, Marija Pušnik, Ana Kuhelnik, Anton Valenti, padel na bojišču, Antonija Pur; Sv. Marjeta ob Pesnici: Jera Breznik, Mihael Zavernik, padel na bojišču; Sv. Lovrenc na Dravskem polju: Ana Vaupotič; Sv. Jakob v Slov. g.: Julijana Sušnik.

2) skupščine svetotrojiške:

Belatinci: Klara Törnar, Ivan Repič, Uršula Sobotin, Marija Raduha; Bistrica (Ogrsko): Veronika Balazič; Črensovci: Štefan Prša, Jožef Kočet, Magda Gorenjec, Ivan Ritlop, Ana Ritlop, Jožef Cigan, Ana Čurič, Katarina Horvat; Sv. Sebastijan (Ogrsko): Magdalena Fujs; Sv. Urban pri Ptuju: Marija Firbas (67 let v III. redu); Sv. Benedikt: Julijana Jagrič (34 l. III. redu); Sv. Jurij na Ščavnici: Terezija Štuhec (70 l. v III. r.); Negova: Anton Špandl (40 l. v III. r.); Sv. Rupert v Slov. g.: Neža Rojs; Sv. Trojica v Slov. g.: Franc Fekonja, padel na bojišču; Kapela: Marija Straňjšak.

3) skupščine pazinske:

Marija (Franja) Brumnič iz Lindara; skupščine tinjanske: Karel (Pavel) Križmanič, Tomaž (Anton) Križmanič, Marija (Elizabeta) Križmanič, Katarina (Elizabeta) Brečević, Lucija (Franja) Brečević, Marija (Klara) Voltič, Evfemija (Marija) Jakus-Paveta.

4) skupščine gorjanske:

Marija (Barbara) Šimnic, Elizabeta (Barbara) Jan (27 let v III. redu), Blaž (France) Skumavec (22 let v III. redu).

5) skupščine ljubljanske:

Jožef Jesih, Matilda Florjančič, Neža Kaplja, Apolonija Urbanc, (ud »Mis. družbe«), Marija Koren, Katarina Mihelčič, Marija Jarc (sprejeta v Novem mestu 17. novembra 1881), Katarina Šafec, Marija Jernejc, Marjeta Prek. —

II. pokojni udje **armade sv. Križa**:

Marija Dobnikar in Katarina Blažič, Sv. Katarina pri Medvodah. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev :

Neki zelo bolan duhovnik za ozdravljenje. M. H. za zdravje. Neka tretjerednica za milost potrpežljivosti in vdanost v voljo božjo. Neka oseba, da bi se mogla odvaditi slabe navade. A. P. priporoča bolne stariše in sebe. Neka oseba sebe, bolno mater ter žive in pokojne sorodnike. M. B., tretjerednik, strežnik bolnikov sebe v raznih zadevah in sina Jožefa, vojaka. — M. F. priporoča sebe in celo svojo družino na čast Materi božji in sv. Antonu za zdravje in srečno zadnjo uro.



Zahvala za vslišano molitev.

A. P. naznanja obljubljeni zahvalo na čast Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu Pušč. in sv. Antonu Pad. za odvrnitev večkratne nesreče pri živini in za pomoč v raznih stiskah. — A. B. se zahvaljuje sv. Jožefu in sv. Antonu, ker je dobila dobro službo. — J. V. Mariji Devici in sv. temu Antonu Pad. M. F. izreka zahvalo na čast sv. Antonu, da je dobil denar in paket — mislil je že, da je za vselej zgubljeno.



Darovi.

Armada sv. Križa. — Miloščina udov (armade sv. Križa) za Sv. Deželo v marcu: Ana Zupančič, Gotovlje: 25 kron; Marija Male, Podoranjca: 25 kron; Alojzija Čuješ, Ljutomer: 24 kron; Neža Hriberšek, Šoštanj: 24 kron 70 vin.; Ana Božič, Ljubljana: 3 krone 60 v.; Jakob Čemažar, Šmarje v Istri: 17 kron; Ana Filipič, Godemarci: 24 kron; Alojzija Kolarič, Sv. Miklavž: 40 kron; Katarina Peternelj, Davča: 18 kron 20 vin.; Jera Štibernik, Dobrunje: 5 kron 70 vin.; Posamezni: 78 kron 70 vin.; Marija Miholič, Harsliget: 37 kron 60 vin. — Došlo za armado sv. Križa v Kamnik: Marijana Kimovc: 2 kroni. Helena Pogačnik v Kamniku, nabrala: 80 vin.

Za kitajski misijon je došlo k nam v Kamnik nadalje: neimenovan (v naši zakristiji): 20 kron, drugi neimenovan: 4 krone.

Za prospeh »Cvetja«: preč. g. Val. Majar, kurat, Izlake: 10 kron.

